

Grønlands grønlandske navn er Kalaallit Nunaat, grønlandernes land

Areal og klima

Grønland er verdens største ø og tilhører det nordamerikanske kontinent. I syd afgrænses landet af Atlanterhavet, i nord af Ishavet, i vest af Davis Strædet, Baffin Bugten og Nares Strædet, der på sit smalleste sted kun er 26 km. Mod øst dannes afgrænsningen af Danmarksstrædet og Grønlandshavet.

Landet strækker sig fra 59,46N i syd til 83,39N i nord, i alt 2.670 km. Det bredeste sted er 1.050 km.

Af Grønlands 2.175.600 km² er 1.833.900 km² eller 85%, dækket af indlandsis. Det isfrie område er således "kun" 341.700 km². Grønlands størrelse vil omsat til europæisk geografi svare til følgende landes landarealer lagt sammen: Sverige, Tyskland, Frankrig, Spanien og Storbritannien. Det isfrie område svarer til Norge og det halve af Danmarks arealer.

Kysten er en cirka 40.000 km lang skærgårdskyst med mange små og store øer samt dybe fjorde. Det svarer til en tur rundt om Ækvator.

Den største ø er Disko på 8.578 km², og den længste fjord er Scoresby Sund på 300 km.

Klimaet er arktisk og defineres normalt ved, at gennemsnitstemperaturen i årets varmeste måned ikke overstiger ti plusgrader.

Det arktiske områdes afgrænsning er alene betinget af sommertemperaturen; vintertemperaturen har ingen betydning.

Økosystemet er præget af de fysiske forhold: lave temperaturer, lav luftfugtighed, lange og mørke vintre, korte og lyse somre samt permafrost.

Planters vækst hæmmes af kulde og ringe nedbør, og for dyrenes vedkommende er både de lave temperaturer og fødemængden væksthæmmende.

Grønlands store udstrækning gør, at forholdene i syd og i nord ikke er ens, ligesom de i øvrigt ikke er det i vest og i øst.

Næsten sammenfaldende med Polarkredsen ligger også grænserne for vinterens mørketid og sommerens midnatssol. I Thule-området varer mørketiden fra midten af oktober frem til midten af februar og midnatssolen fra midten af april til slutningen af august.

I Aasiaat-området er begge perioder betydeligt kortere, nemlig mørketid fra midten af december til begyndelsen af januar, og midnatssol fra slutningen af maj til midten af juli.

Indlandsisen, som dækker det meste af landet, rækker visse steder sine gletschere frem til fjordene og til kysten. Ved Ilulissat ligger Jakobshavn Isbræ, der er den nordlige halvkugles mest produktive gletscher. Den bevæger sig med over 30 m i døgnet.

Andre gletschere er langsommere, og andre igen er helt stillestående.

Fra Diskobugten i syd er havet mod nord frosset til om vinteren. Således kan Qaanaaq kun besejles fra juni til oktober, hvorimod Aasiaat kan besejles fra midten af april til december. Syd for Diskobugten er det kun fjordene og til tider også kystnære farvande, der er tilfrosne.

Om sommerener det især Storisen, der forvolder problemer for sejladsen til Østgrønland og det sydvestlige Grønland. Storisen, hvis oprindelse er Ishavet, føres langs den østgrønlandske kyst af de sydgående havstrømme og fra Kap Farvel mod nordvest af Irmingerstrømmen.

Både Ammassalik og Ittoqqortoormiit er altid vanskelige at besejle.

Overalt i Arktis er nedbørsmængden ringe, i gennemsnit kun cirka 500 mm om året. I Sydgrønland dog cirka dobbelt så stor, men til gengæld kun omkring 80 mm i Thule-området.

En anden vigtig følgevirkning af det arktiske klima er permafrosten.

I de korte somre når kun de øverste jordlag at tø op, og oftest kun mellem 20 til 100 cm.

Geografisk er landet inddelt i tre dele, Kitaa (Vestgrønland), Avannaarsua (Nordgrønland), og Tunu (Østgrønland).